

- 2) W § 9 ust. 1 otrzymuje brzmienie następujące:
 „(1) Po ustaleniu, że do udzielenia uprawnienia nie zachodzą przeszkody, wymienione w art. 366 rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 16 lutego 1928 r. o prawie budowlanym i zabudowaniu osiedli, oraz że ubiegający się o uprawnienia czyni zadość wymaganym warunkom co do wykształcenia i co do praktyki, Ministerstwo Budownictwa orzeka o dopuszczeniu kandydata do

egzaminu i zawiadamia o tym kandydata oraz właściwą komisję egzaminacyjną, przez którą egzamin ma być przeprowadzony. O niedopuszczeniu do egzaminu Ministerstwo Budownictwa zawiadamia kandydata z podaniem motywów.“

§ 2. Rozporządzenie wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

Kierownik Ministerstwa Budownictwa: *R. Piotrowski*

28

ROZPORZĄDZENIE MINISTRA ADMINISTRACJI PUBLICZNEJ

z dnia 31 stycznia 1950 r.

w sprawie numeracji nieruchomości.

Na podstawie art. 9 ust. 2 rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 24 października 1934 r. o ustalaniu nazw miejscowości i obiektów fizjograficznych oraz o numeracji nieruchomości (Dz. U. R. P. z 1934 r. Nr 94, poz. 850 i z 1948 r. Nr 36, poz. 251) zarządzam, co następuje:

§ 1. 1. Każda nieruchomość w miejscowościach zamieszkałych, zarówno zabudowana jak i przeznaczona pod zabudowę, powinna być oznaczona numerem porządkowym.

2. Za nieruchomość w rozumieniu przepisów niniejszego rozporządzenia uważa się część powierzchni ziemskiej, stanowiącą odrębny przedmiot własności wraz z budowlami i innymi urządzeniami trwale z nieruchomością związanymi.

§ 2. Oznaczenia nieruchomości numerami porządkowymi dokonują zarządy miejskie i gminne z zachowaniem przede wszystkim stosowanych już w danej miejscowości zasad i istniejącego stanu faktycznego, w dalszej zaś kolejności zasad następujących:

1) w miejscowościach, których ulice posiadają nazwy, każda ulica zaopatrzona nazwą powinna mieć odrębną numerację nieruchomości przy niej położonych, przy czym lewa strona ulicy w kierunku zwiększających się numerów powinna mieć numerację nieparzystą, prawa — parzystą; rynki i place, otoczone z kilku stron budynkami mieszkalnymi, powinny mieć numerację ciągłą;

2) w miejscowościach, których ulice nie posiadają nazwy, powinna być założona jedna kolejna numeracja dla całej miejscowości;

3) w miejscowościach, gdzie tylko część ulic posiada nazwę, stosować należy odpowiednio dla dzielnic, których ulice mają nazwy, zasady pkt 1, dla dzielnic zaś, których ulice nie posiadają nazw ulic — zasady pkt 2;

4) z wyjątkiem przypadków, określonych w pkt 5 i 6, każda nieruchomość powinna mieć tylko jeden numer porządkowy bez względu na ilość znajdujących się na niej domów mieszkalnych i innych budowli;

5) nieruchomości przylegające do dwóch lub większej ilości ulic posiadających nazwy powinny mieć numery porządkowe od dańszej ulicy;

6) jeżeli poszczególne części nieruchomości tworzą wyraźnie odrębne całości gospodarcze, powinny być oznaczone osobnymi numerami porządkowymi.

§ 3. Przed ustaleniem numeracji nieruchomości, będącej własnością lub użytkowanej albo zarządzanej przez władze wojskowe oraz władze i organa bezpieczeństwa publicznego, jak również przed ustaleniem numeracji nieruchomości kolejowych i użytkowanych na cele lotnisk cywilnych zarząd miejski i gminny powinien porozumieć się z właściwymi władzami.

§ 4. Zarządy miejskie i gminne założą i będą utrzymywać w stanie aktualności ewidencję nieruchomości z oznaczeniem ich numerów porządkowych.

§ 5. W terminie do dnia 28 lutego 1950 r. zarządy miejskie i gminne:

1) dokonają oznaczenia nieruchomości numerami porządkowymi w miejscowościach, które numeracji porządkowej dotychczas nie posiadają;

2) uzupełnią i uporządkują oznaczenia nieruchomości numerami w pozostałych miejscowościach;

3) podadzą numery porządkowe do wiadomości właścicieli, użytkowników bądź zarządzających nieruchomości ze wskazaniem treści § 6 niniejszego rozporządzenia oraz sankcji karnych przewidzianych w art. 11 rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej o ustalaniu nazw miejscowości i obiektów fizjograficznych oraz o numeracji nieruchomości.

§ 6. 1. Właściciele, użytkownicy oraz osoby zarządzające budynkami i ogrodzonymi nie zabudowanymi placami są obowiązani w terminie do dnia 15 marca 1950 r. umieścić w miejscu widocznym na głównym budynku nieruchomości zabudowanej lub ogrodzeniu nie zabudowanego placu tabliczkę z oznaczonymi na niej wyraźnie numerami nieruchomości. W miejscowościach, których ulice posiadają nazwy, na tabliczce powinna być podana ponadto nazwa ulicy.

2. W przypadku, gdy budynek jest położony w głębi nieruchomości, a nieruchomość jest ogrodzona od ulicy lub drogi, wówczas niezależnie od tabliczki umieszczonej na budynku należy umieścić tabliczkę na ogrodzeniu.

3. Tabliczki te powinny być utrzymywane stale w należywym stanie.

§ 7. Rozporządzenie wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

Minister Administracji Publicznej: *Wł. Wolski*